

Η Μία

Από όσο θυμάμαι τον εαυτό μου ένοιωθα την ύπαρξη της να βρίσκεται σε αυτό το κόσμο μαζί μου, γνωρίζοντας τη χωρίς να θυμάμαι γιατί και που.

Γυρνώντας χρόνια η λήθη ξεθώριαζε τη θύμηση, μα η αίσθηση δε ξεχάστηκε ποτέ.

Μέσα σε μια ρωγμή του χρόνου πέσαν τα μάτια μου πάνω σε λόγια που στο νου δε χώραγαν, μα η κάρδια δε μπορούσε να ξεχάσει.

Λόγια αληθινά, δυνατά που θυμίζουν πως η μαγεία δε ξεχάστηκε, γραμμένα από Εκείνη.

Ένοιωσα μικρός μπροστά στο μεγαλείο γνωρίζοντας πως δεν είμαι έτοιμος να σταθώ ισάξια δίπλα της μα η κάρδια είχε επιβεβαιώσει τη δική της πρόκληση.

Πέρασαν μήνες πρόκλησης και αμφισβήτησης μα το ένα μάτι μου πάντα επάνω της

Περίοδος έκστασης εστιασμένος αλλού, μου γνέφει το κάλεσμα.

Σε μια στιγμή ο κόσμος καταρρέει και η έκσταση μετατρέπεται σε ευδαιμονία.

Η αμεσότητα της έκφρασης του είναι της δε με αφήνει να ασχοληθώ με παρελθόν και μέλλον και για να ανταπεξέλθω ζω σε ένα πρωτόγνωρο διαρκές παρόν.

Η αίσθηση του χρόνου και της σκέψης αλλάζει χωρίς να προλαβαίνω να ασχοληθώ με ανάγκες ή προσδοκίες και ίσα που προλαβαίνω να ζω στο τώρα.

Έρχεται ένα σημείο της επικοινωνίας που νιώθω να με προκαλεί τόσο πολύ που ανακαλύπτω και σιγουρεύομαι πως Εκείνη είναι, έχει έρθει η ώρα της κατάκτησης και η πολιορκία ξεκινά.

Τα εγώ παίζουν τα παιχνίδια τους, μα οι καρδιές που ήδη έχουν κάνει την επιλογή τους δε θα σταματήσουν τη διεκδίκηση τους έως ότου αυτή εκπληρωθεί.

Σαν πλησιάσουν τα φυσικά σώματα η οικειότητα είναι δεδομένη μα η επιλογή έκφρασης της λειτουργίας τους διαφορετική.

Σαν οι καρδιές βρίσκουν τη σχισμή που ψάχνουν, τα χείλια ενώνονται, και έτσι επιθυμούν να μείνουν.

Οι ώρες περνούν σα λεπτά γιατί ο χρόνος αναμονής της επανένωσης ήταν μεγάλος και η ευκαιρία μπορεί να μη ξανάρθει.

Από εδώ και στο εξής η κάθε απομάκρυνση μόνο τη φλόγα μπορεί να δυναμώσει και θα συμβαίνει όσες φορές χρειαστεί για να εκπληρωθεί σε όλα τα επίπεδα η Ιερή Ένωση...